

ĐỨA CON

(Tự Truyện TTBG) (Bài 8).

[]

Thấy Âu Cơ mở mắt nhìn lên đỉnh trần, tôi hỏi:

"Sao con không ngủ đi? Mẹ ngồi ôm cho con ngủ."

Nó lắc đầu:

"Con sợ nhắm mắt sẽ mê luôn. Một lần con nghe Bà kể khi mình bệnh, ráng ngồi dậy, còn nằm mãi, nếu mình yếu thì sẽ mê mà chết luôn. Bà nói ông ngoại chết y hệt như thế."

Tôi gật:

"Đúng! Ông ngoại đang rất yếu, cứ kêu đau, cô y tá bèn làm dịu cơn đau cho ông ngoại, tưởng chích thuốc ngủ ông ngoại nằm yên, nào dè vì yếu quá nên ông ngoại không dậy nữa. Nhưng lúc đó là không có ai bên cạnh ông ngoại, còn bây giờ mẹ ngồi đây, nếu thấy có gì lạ, mẹ sẽ đánh thức con ngay."

Âu Cơ thều thào:

"Mẹ hứa với con là ngồi đây, không bỏ đi đâu nghe?"

Tôi cười:

"Chẳng những hứa không bỏ con lúc này, mà còn hứa không bao giờ trong cuộc đời sẽ rời xa con."

Con bé nhắm mắt nằm im.

[Câu chuyện giữa mọi người lái sang chuyến đi Houston sắp tới của tôi. Tôi cười:

"Mình chưa qua bên đó mà đã nghe thiên hạ tung ra nhiều chuyện kỳ cục."

"Chuyện gì?" TNH hỏi.

"Chuyện thiên hạ bảo em là người đàn bà rất bạo dâm. Một anh trong ban tổ chức gọi sang em, kể rằng:

'Từ khi phát thiệp mời buổi nói chuyện của TTBG thì đi đâu cũng chỉ nghe nói tới tên BG với tiếng đồn bạo dâm ấy.' Một anh khác cũng gọi qua kể: Có một luồng dư luận đang được tung ra từ Phan Nhật Nam rằng 'TTBG đòi ngủ với tôi mà tôi không chịu nên viết bài chửi tôi'.

Anh bạn nói thêm, điệu tức tối:

'Giả thử chuyện này có thật thì với một người đàn ông bình thường, việc nói ra đã là một hành vi dơ dáy, huống chi Phan Nhật Nam là một nhà văn thì điều này lại càng thêm dơ dáy. BG nên có thái độ.'

Em cười:

'Tại sao phải mất thì giờ theo những chuyện như thế? Bây giờ xin hỏi anh, anh có tin vậy không?'

Anh ta la to:

'Làm sao tin nổi? Tôi chưa từng gặp BG, nhưng đọc BG rất kỹ, tôi ghi nhận hai điều: Một, trong một bài viết trong Một Truyện Dài Không Có Tên tập I, BG có đề cập đến chuyện vì mở ung thư tử cung sau khi cho cháu Âu Cơ chào đời mà trong vấn đề sinh lý, BG bị yếu. Hai, một người trong 9 năm viết 9 tác phẩm dày như thế, còn thì giờ đâu để nghĩ tới chuyện trăng hoa?'

Em nói:

'Chính câu trả lời của anh đã làm sáng tỏ vấn đề rồi đó. Anh tin được thì nhiều độc giả cũng nhận định giống hệt.'"

TNH bật la:

"Cho tiền, Phan Nhật Nam cũng không dám viết một chữ nào về em."

Tôi nhún vai:

"Viết, em cũng không sợ. Ngày hôm qua, em nhận một lá thư của một nữ độc giả từ Houston gửi sang, chữ em te tua trên 4 trang giấy chỉ chít những dòng. Bởi thấy bà ta có ghi địa chỉ, nên em trả lời: 'Kính chị Kim Liên, cảm ơn chị đã cho những lời khuyên, dù thành thật hay gì chẳng nữa, BG vẫn xin ghi nhận. Làm nhà văn tức là làm dâu trăm họ. Nếu bà mẹ chồng hiền thì mình đỡ khổ, mà bà mẹ chồng ác, mình đành cúi đầu nghe xỉ vả. BG sắp qua Houston nhân lời mời của một số anh em. Mong được diện kiến chị và chuyện trò thân mật với chị.'"

Dạ Chi quay hỏi TNH:

"TNH có muốn sang Houston dạo BG ở đó không, tôi mời một vé máy bay cùng đi với tôi? Thử xem thiên hạ muốn làm gì BG?"

TNH không đáp, nét mặt trông chừng rất lưỡng lự.

Tôi nói phũ ra:

"Chẳng ai dám làm gì em đâu."

Khi ấy Âu Cơ lên tiếng gọi:

"Mẹ! Con muốn mẹ vào với con!"

Tôi rời bàn rượu.]

Bồng Âu Cơ mở mắt:

"Mẹ à, con biết tại sao con bệnh. Con bệnh vì bố bỏ đi tối hôm qua. Bà đó giống như con rắn. Con cắn thù bà. Con cầu có ngày bà cũng '*biểu tình*' với người khác, như lúc trước bà đang có chồng mà vẫn '*biểu tình*' với bố. Như vậy bố mới hiểu bà là con rắn."

Tôi thốt kinh hoàng khi nhìn vào mắt nó, thấy có phát ra tia sáng căm hận.

Nó tiếp, giọng hằn học:

"Ngày hôm qua khi bà cứ điện thoại nhiều lần đòi gặp bố, con tức lắm. Con nghĩ bà muốn làm nhục mình mà bố vẫn ngồi im."

Tôi hiểu tâm trạng này của Âu Cơ, bởi đó cũng chính là tâm trạng của tôi. *Người đàn bà kia quả tình vô giáo dục, nhưng kẻ đáng trách mới chính là TNH.*

Tôi hỏi Âu Cơ:

"Nếu bố là con, con phải làm sao khi bà kia cứ gọi đến nhiều lần, dù rằng mẹ đã bảo cấm bà ta gọi đến nhà mẹ?"

Nó đáp ngay:

"Con sẽ cúp điện thoại ngay, hoặc sẽ hét to với bà rằng không được làm phiền vì đây là nhà riêng của mẹ. Con thấy giận bố vì bố không làm như vậy trước mặt chú Dạ Chi và chú Dũng. Từ đó, con không cho bố đến gần con nữa."

Ứa nước mắt theo những lời con bé nhưng tôi vẫn an ủi nó:

"Bà làm gì ác, Trời sẽ phạt bà. Mình đừng cầu mong điều xấu cho kẻ khác, bởi như vậy cũng là ác đó con."

Ngước khuôn mặt xinh đẹp nhìn tôi, Âu Cơ hỏi:

"Mẹ khóc hả? Tại sao vậy?"

Tôi chối đi:

"Mẹ không khóc, chỉ thương con quá đó thôi."

Đây là một kiểu tâm bệnh. Tôi nhìn rõ điều ấy lúc này trong nó. Thật xót xa cho sự đau khổ trên tâm hồn một đứa trẻ 11 tuổi.

Tôi cầm tay Âu Cơ, nói nhỏ:

"Con có mẹ, cần gì thương nhớ bố. Mẹ không bao giờ bỏ con mà đi '*biểu tình*' cùng ai đâu."

Nó nhỏ nhẹ, vẻ thật hiền:

"Con biết chứ. Mẹ là người con thấy đáng hoàng hơn ai hết. Ngày hôm qua con buồn bố, chỉ chạy đến ôm mẹ. Mẹ giống như bác sĩ cho trái tim đang bẽ của con, mỗi khi ôm mẹ xong, con thấy tim mình hết bẽ."

Tôi cười:

"Vậy bây giờ con làm điều ấy đi!"

Nó mệt nhọc đưa cánh tay lên choàng qua lưng tôi; chẳng mấy chốc, lại rơi vào cơn mê thiếp.

[Từ phòng trong với Âu Cơ, tôi nghe tiếng TNH nói:

"Bây giờ là 9 giờ, chỉ còn hơn một tiếng đồng hồ nữa tôi phải đi. Xin anh Dạ Chi về để tôi còn chơi với con tôi chốc lát."

Dạ Chi cất tiếng chào tôi từ ngoài phòng khách.

Đang nằm trên sofa, Âu Cơ bật ngồi dậy, giữ tay tôi lại:

"Mẹ đừng bỏ đi. Con không muốn ở một mình với bố. Con chẳng biết nói gì với bố nữa nếu không có mẹ bên cạnh. Con thấy xa bố lắm."

Vậy là tôi một phía bên đầu, TNH một phía dưới chân, Âu Cơ nằm giữa hai người trên thế ngồi ở sofa ngay trong phòng viết. Nét mặt TNH trông buồn bã. Suốt ngày hôm nay tôi đã nhìn thấy nét buồn thế này nơi TNH, khi ngồi nhắm mắt dựa đầu sát tường nơi giường, cuốn sách cầm trên tay; khi bám theo chân Âu Cơ mà nó cứ vẫn rứt rẩy; khi ngồi uống rượu với Dạ Chi và Nguyễn Dũng.

Âu Cơ dựa đầu vào đùi tôi, nhắm mắt.

TNH cầm bàn chân nó, nói:

"Bố bóp chân con nghe?"

Nó phũ phàng lấy chân đẩy tay TNH ra.

Bên ngoài, trời đang đổ mưa. Khí lạnh tràn đầy căn phòng viết. TNH nhận xét:

"Nhà này có vẻ lạnh? Em và Âu Cơ ngủ, có thấy lạnh lắm không?"

Tôi lắc đầu:

"Lạnh, nhưng đã quen. Em luôn luôn bắt Âu Cơ mặc cho đủ ấm. Em cứ sợ nó dễ bị sung phổi như khi còn nhỏ."

Thật lâu, tôi nói ngậm ngùi:

"Bố về đây đâu phải để thăm em, mà là thăm con của bố. Ba ngày trước nó phải làm bài, đi học. Ngày thứ Bảy phải học đàn chung với đám học trò; buổi tối bọn mình uống rượu tất niên với bạn hữu, bố đâu có thì giờ dành cho nó. Vì vậy nó xin bố ở lại thêm một ngày Chủ Nhật đi chơi với nó. Vậy mà nữ lòng nào người đàn bà kia gọi sang chằm chập suốt buổi chiều trước mặt nó. Bà ta muốn gì hơn nữa? Đã giật mắt của nó một người cha há chưa đủ sao, lại còn tham lam ích kỷ muốn chiếm hữu luôn một ngày thăm của cha nó? Em phải đau lòng nói rằng, hành động bố để mặc cho người đàn bà kia tỏ uy quyền bằng những cú điện thoại tới tấp chiều nay ngay chính trong nhà mẹ nó là điều làm tổn thương lớn lao tâm hồn con nhỏ."

TNH ngồi im.

Tôi tiếp:

"Suốt bao ngày tháng bố bỏ đi, em chưa bao giờ cầm lên cái điện thoại réo gọi bố một tiếng, dẫu bố vẫn thiết tha xin em làm điều ấy. Em để yên cho bố và bà kia. Vì vậy bà mới lừng, tưởng rằng em sợ. Nhưng hơn ai hết, bố biết em không sợ, mà em chỉ tỏm, như tỏm một con sâu róm đang nằm dưới chân mà thoát nghĩ đến điều những sợi lông của nó dính vào gót giày mình, em đủ thấy tỏm. Nhưng em nói thật, từ nay, ngay cả bố, em cũng không tha nếu cứ thấy còn tiếp tục giở ra những cái trò bẩn thỉu làm nhục tâm hồn con bé, như chiều nay người đàn bà kia đã làm liên tục."

Tiếng mưa vẫn rơi đều từng chuỗi trên mái nóc. Giọng tôi dịu xuống:

"Từ đây em xin bố nên để yên Âu Cơ, đừng liên lạc nữa. Mình người lớn, nếu phải gặp cú choque nào thì cũng dăm tuần vài tháng mới quên được chút ít, huống hồ một đứa nhỏ như nó, cứ mãi bị cú này đổ lên cú kia, làm sao chống chọi? Nếu bố còn biết cầm cây viết, em nghĩ, bố hãy nên nghiên ngẫm sâu hơn những lời em đang nói lúc này đây."

TNH vẫn ngồi im. Cả tôi và Âu Cơ cũng thế. Ngoài trời, tiếng mưa vang lên rung rứt.

Cho đến 10 giờ đêm, TNH đứng lên từ ghế. Tôi và Âu Cơ ngồi lại trên ghế. TNH đưa tay xin ôm Âu Cơ, nó hất ra, mặt dúm vào đùi tôi.]

7 giờ sáng ngày Mồng Một Tết.

Tôi còn ngồi cạnh Âu Cơ, nắm bàn tay nó, thiu thiu đôi mắt. Từ hai ngày qua, gần như tôi chưa ngủ giấc nào. Tiếng chuông điện thoại reo vang chẳng những đánh thức tôi, còn thức luôn Âu Cơ nữa. Câu nói Âu Cơ cất lên như lệ thường hai ngày nay mỗi khi nghe tiếng điện thoại reo, lần này có phần hốt hoảng:

"Mẹ xem có phải bố gọi không? Nếu là của bố, mẹ cúp ngay đi!"

Tôi đứng lên, nhìn vào Caller ID để trên bàn. Quả là của TNH, gọi từ số *phone* nhà người đàn bà đó. Tôi để mặc lời nhắn mà không bắt máy, xong xóa đi và quay trở lại bên Âu Cơ. Từ hai ngày nay tôi vẫn làm vậy, chẳng riêng với TNH, mà còn với bất cứ người bạn nào gọi đến. Đó là một thói quen của tôi mấy lúc gần đây. Tự nhiên đâm sợ hãi mọi người, không muốn trả lời nếu thấy không cần thiết. *Trong sự tách biệt, tôi tìm ra được nỗi an bình thật sự.*

Tôi hỏi Âu Cơ:

"Sao con lại sợ nghe tiếng nói của bố?"

Nó uể oải:

"Con nghe, chỉ thêm bệnh. Bây giờ nghe tiếng bác Tấn ở Houston gọi sang, nhất là tiếng bác Ngọc từ VN, con sẽ thích hơn."

Âu Cơ nói thêm, trên môi nở ra cái cười gượng gạo:

"Bác Ngọc mà biết con bệnh thế này, chắc bác lo lắng phải không mẹ?"

Tôi gật đầu:

"Chẳng phải bác Ngọc thôi, mà còn bất cứ bác nào bạn của mẹ cũng đều thương con và lo lắng nếu biết con đang bệnh."

Nó bỗng thở ra:

"Hôm cuối cùng bố ở đây, đi chơi với con, bố có mua cho con hai cái đĩa. Có một bài, nghe xong, nằm luôn trong óc con, không xóa đi được. Bây giờ cái bài ấy cứ xoáy xoáy làm con nhức đầu quá."

Tôi ngạc nhiên:

"Bài hay đến vậy sao?"

Mắt Âu Cơ thật buồn:

"Con không biết với mẹ có thật sự hay hay không, vì đó là bài dành cho tụi con nít như con. Nhưng con nói xoáy xoáy là vì con đã lỡ nghe nó cùng với bố trong buổi trưa cuối cùng trước khi chú Dạ Chi đem tiết canh đến mời bố mẹ uống rượu. Từ nay có lẽ không bao giờ con còn nghe nó nữa."

Trái tim tôi thất vọng từng chập theo những lời con bé. Vừa đứng lên bên máy hát, tôi vừa nói:

"Thôi, quên bài đó đi con! Mẹ bỏ cho con nghe cái đĩa có bài *Looking Through Your Eyes* mà một lần mẹ bảo thích và gọi đó là bài kỷ niệm của con và mẹ? Cái đĩa ấy, con để ở đâu?"

Âu Cơ mệt nhọc giơ tay chỉ vào bàn viết nó.

Tiếng hát thật buồn của người nữ ca sĩ vang lên tỏa ấm căn phòng. Âu Cơ mỉm cười:

"Bài này kỷ niệm thời gian mẹ vừa cho in lại cuốn *Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau tập II*, bắt con và đám học trò ngồi xếp trang giùm cho khỏi lộn. Lúc ấy bố vừa mới bỏ đi theo bà đó."

Tôi cười:

"Con cứ bảo mẹ đừng nhắc tên bố mà chính con nhắc nhiều hơn nữa".

Nó cũng cười:

"Con xin lỗi mẹ!"

Tôi kể lại lời nó nói một lần đã lâu khi hai mẹ con cùng nghe liên tục bài hát này, dạo tháng 8/1998: *"Nếu sau này vì lý do gì mẹ mất con, nghe nó, chắc mẹ khóc nhiều lắm, dù rằng trước đây mẹ vẫn nổi tiếng là người rất ít khóc."*

Âu Cơ cũng nhắc lại theo:

"Khi mẹ nói vậy, con đáp: *'Không bao giờ mẹ mất con. Không bao giờ con bỏ mẹ mà đi theo bố đâu!'*"

Tôi xoa xoa vào lưng nó:

"Bây giờ con ngủ tiếp đi!"

Nó ngoan ngoãn nhắm mắt.

[Đưa TNH ra phi trường xong, Nguyễn Dũng trở về, nói ngay với tôi:

"Vừa chui vô xe là anh Hoàng đã chửi toáng lên."

"Chửi ai?", tôi hỏi.

"Thì chửi bà đó. Anh la to: 'Thật là loại đàn bà ít học mới gọi đến nhà người ta chằm chập như vậy. Phen này về bên đó, anh sẽ bỏ bà. Anh không thể sống chung với loại người vô liêm sỉ như vậy!'"

(Dũng thêm):

"Em thấy anh chửi, cũng phụ họa theo: 'Ừ, bà ta vô liêm sỉ thật. Chị BG đã cấm mà vẫn cứ gọi liên tiếp nhiều bận, chẳng nề anh chút nào ngay trước mặt Âu Cơ và chị BG.' Anh còn nói với em: 'Anh thật đau lòng khi nhìn thấy Âu Cơ khóc.'"

Tôi cười buồn, đáp lời Dũng:

"Đó là sự chọn lựa của anh TNH. Và sự chọn lựa nào cũng có cái giá phải nhận em ạ."

Tôi vẫn ngồi cạnh Âu Cơ, thỉnh thoảng cúi xuống hôn lên làn má hăm hập sốt của nó. Chợt nó mở mắt nhìn tôi:

"Con thấy mệt lắm mẹ à. Thở không nổi. Mẹ mở cửa ra đi!"

"Mở cửa, trời lạnh lắm", tôi nói, nhưng vẫn đứng lên mở hé cánh cửa lớn.

Ngoài trời giá buốt. Khí lạnh phả nhanh vào mặt.

Giọng Âu Cơ yếu ớt vang lên:

"Từ nay, mẹ đừng cho bố về nữa nghe! Và cũng xin mẹ đừng nói gì đến tên bố trước mặt con nữa. Con nghe, sẽ rất mệt."

Tôi đau lòng quá, quỳ xuống bên *sofa*, nắm bàn tay nhỏ, úp mặt mình vào một bên má nó. Làn má nóng ran. Con sốt tỏa ra hừng hực dưới lớp da thịt. Nó vẫn nhắm mắt, nhưng từ cái miệng xinh đẹp thốt lên câu thỏ thẻ quen thuộc:

"Con thương mẹ lắm!"

Tôi ứa nước mắt:

"Mẹ cũng thương con lắm! Thương con hơn hết trên cuộc đời này!"

HẾT!

□

(San Jose, Cali. 17/2/1999)

(Tặng NNT, Houston, Texas, để ghi nhớ
một tấm lòng không thể đền đáp ở đời kiếp này.)

[]

Bình luận:

Kiệt Đoàn (Sài òn):

May 9/2021

Rồi vậy mà sao em Âu Cơ lìa bỏ cô?

Hôm trước nói chuyện điện thoại, cô ngắt đột ngột quá, có chuyện gì chẳng?

TTBG.

Bây giờ muốn hiểu thì phải “áp thời gian” vào. Chuyện ở trên xảy ra tháng 2/1999, trước cả thời gian anh PTChung (tác giả Người Đàn Bà Trong Căn Nhà...) điện thoại làm quen với cô (tháng 4/1999).

Các chuyện về sau, cô không muốn nghĩ đến nữa. Nếu bây giờ có đăng lại các kỷ niệm đẹp về Âu Cơ chính là cô đang tự phủ dụ mình cho quên thực tại đau lòng. Cô là mẹ, nhận hết lỗi về phần mình (dù tin mình chẳng có lỗi gì ngoài tấm lòng thương con –nếu gọi đó là “một cái lỗi!”) và tha thứ hết cho Âu Cơ, nhất là cho ông TNH (hay ai

khác?!), những con người lúc nào cũng chực chờ chia rẽ tình mẹ con để đánh gục cô. Cô hay viết “RẤT SỢ lòng người và cuộc đời” là vậy.

Thôi con đừng hỏi nữa, đau lòng cho cô lắm.

Hôm trước cô đâu có ngắt điện thoại. Thấy con không nói gì nữa nên tắt thôi.

Tuy nhiên, không biết là do làn sóng hay do con nói nhanh quá mà cô nghe toàn tiếng écho, không nắm bắt thật sự được câu chuyện.

[]